
**ความก้าวหน้า
ทางเศรษฐกิจ
การกระจายรายได้
และปัญหาเชื้อชาติ
กรรมของมาเลเซีย**

วีรสิทธิ์ สิริไตรย์
วินัย อูยางกูร

บทนำ **

ในช่วงเวลาสิบห้าปีที่ผ่านมา ประเทศมาเลเซียประสบความสำเร็จอย่างมากในด้านการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (economic growth) ตลอดจนการเพิ่มขึ้นของรายได้ประชาชาติต่อหัว (per capita income) เราเห็นว่าสิ่งนี้เมื่อพิจารณาให้ถ่องแท้แล้วเป็นเพียงความสำเร็จในการทำประเทศให้ทันสมัยขึ้นเท่านั้น (modernization) มีอาจนับได้ว่าเป็นความสำเร็จในการพัฒนาประเทศ (development) ทั้งนี้เนื่องมาจากข้อเท็จจริงที่ว่าในระยะสิบห้าปีนั้นคนส่วนใหญ่ของประเทศยังยากจน และการกระจายรายได้ก็ยังไม่เสมอภาคอยู่เช่นเดิม กล่าวคืออำนาจทางเศรษฐกิจและผลประโยชน์ส่วนใหญ่จากการเติบโตทางเศรษฐกิจยังตกอยู่ในมือคนจีน ซึ่งเป็นชนกลุ่มน้อยเชื้อชาติหนึ่งในประเทศ

ดังนั้นปัญหาใหญ่ประการหนึ่ง ซึ่งมาเลเซียกำลังเผชิญอยู่คือ ทำอย่างไรที่จะให้ประเทศมีความเติบโตทางเศรษฐกิจ รายได้ประชาชาติรวมและต่อหัวเพิ่มพูนขึ้น ในขณะที่เดียวกันก็สร้างความเท่าเทียมกันในการกระจายรายได้ และขจัดความยากจน ในกรณีของมาเลเซีย การศึกษาปัญหานี้ รวมทั้งปัญหาคำอื่น ๆ เราจำเป็นต้องพิจารณาถึงองค์ประกอบด้านเชื้อชาติ และปัญหาชนกลุ่มน้อย

เนื่องจากประเทศมาเลเซียประกอบด้วยประชากรหลายเชื้อชาติ มีคนมาเลย์เป็นกลุ่มเชื้อชาติที่ใหญ่ที่สุด รองลงไปคือคนจีน คนอินเดีย และกลุ่มเชื้อชาติเล็กๆ อีกหลายกลุ่ม หนึ่ง การปกครองระบอบเสรีประชาธิปไตยที่มีการเลือกตั้ง การมีพรรคการเมือง ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม การขัดแย้งระหว่างกลุ่มเชื้อชาติ และนโยบายหลักอันหนึ่งของประเทศในการสร้างเอกภาพของชาติเหล่านี้เป็นปัจจัยส่งเสริมให้องค์ประกอบด้านเชื้อชาติของประเทศและอิทธิพลตลอดจนปฏิกริยาของกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ มีความสำคัญอย่างมากในการดำเนินนโยบายพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซีย

ในบทความเรื่องนี้ เราจะเห็นได้พิจารณาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้ โดยจะถือเอาปัจจัยด้านกลุ่มเชื้อชาติเป็นตัวกำหนดที่สำคัญที่สุดต่อความสัมพันธ์นี้ สมมุติฐานในการศึกษาเรื่องนี้มีอยู่ สามข้อ คือ

1) ในช่วงประมาณสิบห้าปีที่ผ่านมา ประเทศมาเลเซียประสบผลสำเร็จในการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ และในการเพิ่มพูนรายได้ประชาชาติต่อหัว หากแต่การกระจายรายได้ที่ไม่เสมอภาคและปัญหาความยากจนของคนส่วนใหญ่ในประเทศไม่ได้รับการปรับปรุง

แก้ไขเท่าที่ควร

2) ปัญหาด้านเชื้อชาติและอิทธิพลจากกลุ่มเชื้อชาติเป็นปัจจัยสำคัญที่สุดที่ส่งผลกระทบให้รัฐบาลต้องรีบเร่งหาทางแก้ไขปัญหาการกระจายรายได้และความยากจน โดยเฉพาะของคนมาเลย์

3. นโยบายแก้ไขปัญหการกระจายรายได้และความยากจนในแผนพัฒนาประเทศฉบับที่สองประสบความล้มเหลว และส่งผลให้การขัดแย้งระหว่างกลุ่มเชื้อชาติคือมาเลย์ฝ่ายหนึ่ง และจีนกับอินเดียอีกฝ่ายหนึ่ง มีแนวโน้มรุนแรงขึ้น เพราะแผนฉบับที่สองมุ่งจะช่วยเฉพาะคนมาเลย์ จึงทำให้รัฐบาลต้องหันมาใช้นโยบายที่ให้ประโยชน์และโอกาสกับทุกกลุ่มเชื้อชาติ ในแผนพัฒนาประเทศฉบับที่สาม (1976-1980)

การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ

เมื่อใช้ดัชนีที่เป็นที่ยอมรับกันในการเศรษฐกิจศาสตร์จะพบว่า ประเทศมาเลเซียในระยะสิบห้าปีที่ผ่านมา มีความเติบโตทางเศรษฐกิจมากทั้งในแง่ระดับรวมของประเทศและต่อบุคคล การขยายตัวอย่างเห็นได้ชัดมีในด้าน การเกษตร อุตสาหกรรมโรงงานเหมืองแร่ การสะสมทรัพย์ การลงทุน การส่งออก งบประมาณของรัฐและสาธารณูปโภค

ในช่วงเวลาก่อนปี 1970 นั้น ผลผลิตรวมประชาชาติ (GNP) เพิ่มขึ้นจาก 8,593 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 1965 เป็น 11,629 ล้านดอลลาร์สหรัฐ ในปี 1970 คิดเป็นอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ย 6.2 % ต่อปี ซึ่งในแผนพัฒนาฉบับที่หนึ่ง (1966-1970) คาดหวังไว้เพียง 4.8 % เท่านั้น ซึ่งนับว่าเป็นผลที่น่าพอใจมาก ถ้าพิจารณาถึงสภาพราคาสินค้าออกที่ตกต่ำขณะนั้น เช่น ยาง น้ำมันปาล์ม ดีบุก และไม้สัก เป็นต้น¹ ประชากรเพิ่มขึ้นในช่วงนี้อัตรา 2.9 % ต่อปี กล่าวคือจาก 9.4 ล้านคน ในปี 1965 เป็น 10.9 ล้านคนในปี 1970 หากแต่ว่า GNP ต่อหัวเพิ่มขึ้นในอัตรา 3.3 % ต่อปี ในช่วงปี 1965 ถึงปี 1970 การบริโภคต่อหัวก็เพิ่มขึ้นจาก 747 เหรียญสหรัฐ ในปี 1965 เป็น 847 เหรียญสหรัฐ ในปี 1970 ส่วนราคาสินค้าเข้าเพิ่มขึ้นในอัตราประมาณ 1 % ต่อปี รายได้ประชาชาติแท้จริงเพิ่มขึ้นในอัตราประมาณ 5.3 % ต่อปี ในขณะที่รายได้แท้จริงต่อหัวเพิ่มขึ้น 2.2 % ต่อปี

ในช่วงปี 1971-1965 อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจโดยประมาณซึ่งถูกคาดไว้ในแผนพัฒนาฉบับที่สองเป็น 6.8 % ต่อปีนั้น ปรากฏออกมาได้เป็น 7.4 % ต่อปี² ดีบุก พริกไทย น้ำมันปาล์ม และไม้เนื้อแข็ง มีอัตราเพิ่มพูนของการส่งออก 11 % ต่อปี ในระหว่าง

1971-1973³ ในปี 1973 การส่งออกเพิ่มขึ้นในอัตราถึง 42% ทำให้อัตราการเพิ่มพูนของ GNP พุ่งขึ้นไปเป็น 20.4% (at current prices) เมื่อเทียบกับอัตรา 5.6% ใน 1971 และ 7.5% ใน 1972 และรายได้แท้จริงต่อหัวเพิ่มขึ้นประมาณ 2.8% ต่อปี⁴ คือขึ้นเป็น 1,166 เหรียญมาเลเซีย ในปี 1973⁴ GNP ต่อหัวเพิ่มจาก 1,239 เหรียญมาเลเซียในปี 1972 เป็น 1,824 เหรียญมาเลเซียในปี 1985⁵ ส่วน GDP (at constant 1970 prices) เพิ่มจาก 14,797 ล้านเหรียญ มาเลเซียในปี 1974 เป็น 18,473 ล้านเหรียญมาเลเซียในปี 1977 ส่วนในช่วง 1978-1979 อัตราการเพิ่มขึ้นของสินค้าออกมีสูงขึ้น อุตสาหกรรมน้ำมันดิบขยายตัวมากจนคาดว่าจะทำรายได้ให้ชาติอย่างน้อย 28 พันล้านเหรียญมาเลเซีย ภายในสิบปีข้างหน้า อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจก็เป็น 8% ต่อปี (in real terms in 1977) GNP ต่อหัวก็เพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ย 3.9% ต่อปี⁶ จนถึงปี 1978

การกระจายรายได้

มีทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ ในการพัฒนาประเทศหลายทฤษฎีที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่าง การเติบโตทางเศรษฐกิจ และการกระจายรายได้ อย่างเสมอภาค เช่น

ทฤษฎีของ Simon Kuznets ที่เรียกว่า U-shaped relationship ซึ่งอธิบายไว้ว่า ความเสมอภาคในการกระจายรายได้จะดีขึ้นโดยอัตโนมัติ หลังจากกระแสรวมแรกของการเติบโตทางเศรษฐกิจผ่านพ้นไป (ระยะเริ่มแรกนี้หมายถึงระยะที่ความเติบโตทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ในอัตรารวดเร็วในขณะที่การกระจายรายได้คงความไม่เสมอภาคอยู่หรือไม่เสมอภาคมากขึ้นทุกขณะ)

จากข้อมูลที่ปรากฏ ทฤษฎีเหล่านี้ไม่อาจพิสูจน์ให้เห็นจริงได้ในกรณีของมาเลเซีย ข้อสังเกตคือ การกระจายรายได้ลดลงเรื่อยๆ และความยากจนยังคงมีอยู่ทั่วไป แต่อัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงจนเป็นที่ประทับใจ นักวิชาการบางคนวิเคราะห์ไว้ว่า ยังไม่ถึงเวลาที่เศรษฐกิจเติบโตได้ขนาด การกระจายรายได้จึงยังไม่ดีขึ้น นี่ก็หมายความว่า มาเลเซียจะต้องรอไปอีก 100 ปี จึงจะบรรลุนั้นขึ้นเมื่ออังกฤษและญี่ปุ่นเป็นตัวอย่าง ทฤษฎีเหล่านี้จึงเป็นทฤษฎีจาก “หอคอยงาช้าง” ซึ่งให้ความหวังแบบลมๆ แล้งๆ มาเลเซียไม่อาจจะรอคอยไปอีกเกือบ 100 ปี เพื่อ (อาจจะ) ให้ความยุติธรรมทางสังคมปรากฏตามหลังความเจริญทางเศรษฐกิจโดยอัตโนมัติ โดยเฉพาะเมื่อพิจารณาปัจจัยที่ผลักดันนโยบายการกระจายรายได้อยู่ดังเช่น การเพิ่มของประชากร

ในอัตราประมาณ 2.6 ถึง 2.9 % ต่อปี ความไม่พอใจของประชาชนที่ยากจนต่อรัฐบาล การก่อการร้ายและอิทธิพลจากต่างประเทศ เป็นต้น มีผู้เสนอสาเหตุสำคัญหลายประการที่ทำให้ผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมีอาจลงไปถึงมือคนส่วนใหญ่ซึ่งยากจนของประเทศนั้น ที่ คือ⁸

- 1) การเพิ่มขึ้นของประชากรอย่างรวดเร็ว
- 2) การนำเทคโนโลยีสมัยใหม่มาใช้ทดแทนแรงงาน
- 3) การแบ่งงานกันทำระดับนานาชาติ
- 4) การพัฒนาทุนโดยไม่อาจเสมอภาค ทำให้ทุนผูกขาดอยู่ในคนกลุ่มน้อย
- 5) การจัดระเบียบทางค้ำสถาบันเช่น คำนิยมยกย่องอาชีพราชการและรังเกียจอาชีพค้าขายลงทุน
- 6) นโยบายรัฐบาลที่ไม่ได้มุ่งให้มีการกระจายรายได้อย่างเสมอภาคจริงๆ จังๆ

ในระยะสิบห้าปีที่ผ่านมา ความยากจนและการกระจายรายได้อย่างไม่เสมอภาคเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่อาจมองข้ามไปได้ แม้รัฐบาลเองก็ยอมรับ เช่น ในรายงานเศรษฐกิจของรัฐบาลฉบับปี 1974-1975 ความแตกต่างระหว่างชนบทกับเมือง (rural-urban disparities) เป็นอัตราส่วน 1 : 1.7 1957-1958 และ

เป็น 1 : 2.2 ในปี 1970 ข้อมูลจากช่วงเวลา 1969-1972 แสดงให้เห็นว่า เด็กก่อนวัยเข้าโรงเรียนในชนบทประสบปัญหาโรคขาดอาหารอย่างเห็นได้ชัด ซึ่งตรงกันข้ามกับเด็กวัยเดียวกันที่เป็นลูกของชนชั้นกลางในเขตเมือง เช่น ในเขต UIu Trengganu และ Kuala Trengganu บนชายฝั่งตะวันออกมีเด็กชาวบ้าน 44 % และ 34 % ตามลำดับที่ประสบปัญหานี้ ส่วนในเขต Kuala Langat บนชายฝั่งตะวันออก มี 16 % เท่านั้น แต่ไม่ปรากฏปัญหาในเลยในครอบครัวชนชั้นกลางในเขตเมือง ถ้าจะดูครอบครัวชนชั้นกลางในเขตเมืองถ้าจะดูครอบครัวคนยากจนจะพบว่ามี 86.7 % อยู่ในเขตชนบท และ 13.3 % อยู่ในเขตเมืองโดยรายละเอียด 45.1 % ของครอบครัวชนบททั้งหมดยากจน แต่ในเมืองเพียง 17.4 % ของครอบครัวเมืองทั้งหมดที่ยากจน ถ้าจะดูในรัฐต่างๆ จะพบความยากจนมีมากใน 4 รัฐ คือ กลันตัน มี 64.9 % ของครอบครัวที่ยากจนในเปลิติมีครอบครัวยากจน 58.7 % ของครอบครัวทั้งหมด ในตรังกานู 55 % และในเกดดาห์ 48.7 % ใน 4 รัฐนี้นับได้ว่ารวมไว้ซึ่งความยากจนเป็น 40.8 % ของทั้งประเทศ ในแง่สาขาอาชีพ ภาคเกษตรกรรม รวมความยากจนส่วนใหญ่มากที่สุดไว้ คือ 40.9 %

การอพยพจากชนบทเข้ามาในเมือง

แสดงให้เห็นถึงความกดดันทางเศรษฐกิจในหมู่บ้านที่สูงขึ้นเรื่อยๆ ในช่วง 1947-1957 อัตราส่วนของคนมาเลย์ในเขตเมืองเพิ่มขึ้น 119% ในปี 1957 มีคนมาเลย์ 21% ของประชากรเมือง แต่ในปี 1970 มี 27.4%

อาศัยข้อมูลปี 1957-1970 E. S. Lee พบว่า รายได้ต่อเดือนโดยเฉลี่ยของครอบครัวที่มีรายได้ต่ำสุด 20% (lowest quintile 20%) ลดไป 1 ใน 3 (จาก 61 เหรียญมาเลย์ไปเป็น 40 เหรียญมาเลย์) โดยเฉพาะในชนบทพบว่ารายได้เฉลี่ยต่อเดือนของครอบครัวลดไปมากกว่า 40% (จาก 56 เหรียญมาเลย์ เป็น 33 เหรียญมาเลย์) ในขณะที่ของครอบครัวเมืองลดไปแค่ 15% (จาก 93 เหรียญมาเลย์ เป็น 79 เหรียญมาเลย์) ส่วนรายได้แท้จริงของกลุ่มที่รวยที่สุด (richest quintile) ในเมืองเพิ่มขึ้น 37% และในชนบท 21% เมื่อเทียบอัตราส่วนของรายได้แท้จริงของกลุ่มรวยที่สุดต่อของกลุ่มจนที่สุดจะพบว่า เพิ่มขึ้นจาก 9:1 ไปเป็น 17:1 รายงานของรัฐบาลเองก็ยอมรับว่า ในปี 1970 นั้น 49.3% ของครอบครัวทั้งหมดในแหลมมลายูมีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจน (Poverty line)¹⁰

องค์ประกอบด้านเชื้อชาติของประชากรมาเลย์เซียพิจารณาเฉพาะกลุ่มใหญ่ๆ มีดังนี้¹¹

	1911	1957	1970	1978
มาเลย์	59%	50%	46%	45.2%
จีน	30%	37%	34.1%	35.1%
อินเดีย	10%	11%	9%	10%

แรงผลักดันจากกลุ่มเชื้อชาติกับนโยบายการกระจายรายได้ในแผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 2 (1971-1975)

มีปัจจัยหลายอย่างที่มีผลอย่างมากต่อการดำเนินนโยบายของรัฐบาลในการแก้ปัญหาการกระจายรายได้ เช่น ขนาดของประเทศ จำนวนประชากร สภาพทรัพยากร ประวัติศาสตร์ของการเป็นเมืองขึ้น กลุ่มเชื้อชาติและรูปแบบของการเติบโตทางเศรษฐกิจ เป็นต้น

ในส่วนนี้ เราจะแสดงให้เห็นว่าในกรณีของมาเลเซีย ปัจจัยด้านเชื้อชาติเป็นตัวแปรที่สำคัญที่สุดในการกำหนดแนวทางและความสำเร็จของนโยบายรัฐบาลต่อปัญหานี้ สมมุติฐานพื้นฐานในส่วนนี้คือ ความเติบโตทางเศรษฐกิจและความเหลื่อมล้ำในการกระจายรายได้ มีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับความแตกต่างด้านเชื้อชาติของประชากร กล่าวคือ การมีฐานดีหรือไม่ก็ขึ้นกับการเป็นคนจีนหรือคนมาเลย์ด้วย การกระจายรายได้จึงไม่ใช่ปัญหาทางเศรษฐศาสตร์เท่านั้น หากเป็นปัญหาวินสังคมและการเมืองระหว่างกลุ่มเชื้อชาติด้วย

มีหลักฐานแสดงให้เห็นว่าคนมาเลย์ แม้จะเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศแต่ก็ยากจน และอำนาจตลอดจนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจส่วนใหญ่ตกอยู่ในมือคนจีน ตัวอย่างเช่นในช่วงปี 1970 ปรากฏว่า 78% ของครอบครัวคนยากจนเป็นมาเลย์ ในขณะที่ 13% เป็นคนจีน และ 8% เป็นคนอินเดีย¹² ในภาคอุตสาหกรรมโรงงาน คนมาเลย์มีเพียง 7% ในตำแหน่งผู้บริหารงานในปี 1970 ในขณะที่คนจีนมี 68% คนอินเดีย 4% และคนต่างชาติ 18% ผลการวิจัยของสำนักงานสถิติแห่งมาเลเซียยังแสดงว่าก่อนปี 1969 คนมาเลย์เป็นเจ้าของหุ้นทุน (Share Capital) ในบริษัทจำกัด 1.9% คนจีน 22.5% คนอินเดีย 1% และคนต่างชาติ 60.7%¹³

อย่างไรก็ดี พอจะพูดได้ว่า อำนาจทางการเมืองส่วนใหญ่ยังอยู่ในมือของคนมาเลย์ และพรรคการเมืองที่คนมาเลย์มีอิทธิพลอยู่ ย้ายไปถึงการเลือกตั้งทั่วประเทศครั้งแรกในปี 1959 ปรากฏว่าผู้ไปใช้สิทธิออกเสียงครั้งนั้นมีคนมาเลย์ 56.8% คนจีน 35.6% คนอินเดีย 7.4% และเชื้อชาติอื่น 0.2%¹⁴ เรื่อยมาจนถึงปัจจุบัน พรรค UMNO ของคนมาเลย์ก็ยังกุมอำนาจทางการเมืองในรัฐสภาและรัฐบาลไว้ได้ แม้กระทั่งในการเลือกตั้งเมื่อ 1978¹⁵

อันที่จริงแล้ว รัฐบาลมาเลเซียได้เริ่มหาทางแก้ไขปัญหาความยากจนในชนบทมาตั้งแต่ประเทศได้เอกราชใหม่ๆ ในแผนพัฒนาหลายฉบับแรก (1956-1960) และฉบับที่สอง (1961-1965)¹⁶ มีนโยบายการพัฒนามาตรฐานการครองชีพของชาวนา ชาวนสวน ซึ่งเกือบทั้งหมดเป็นคนมาเลย์ รวมทั้งโครงการส่งเสริมการช่วยเหลือตนเองของสหกรณ์ชาวนา ในขณะที่พรรค UMNO (United Malay National Organization) พยายามผลักดันนโยบายช่วยคนมาเลย์ พรรค MCA (Malaysian Chinese Association) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลเลือกตั้ง ก็ได้คัดค้านอย่างรุนแรงว่า การมุ่งช่วยเหลือคนมาเลย์ในชนบทจะทำให้ระดับมาตรฐานการครองชีพและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของชาวเมืองซึ่งส่วนมากเป็นคนจีนตกต่ำลง และรัฐบาลควรจะมุ่งพัฒนาศูนย์กลางของเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกมากกว่า ผลของการประนีประนอมนี้คือ ในช่วง 1957-1969 รัฐบาลดำเนินนโยบายส่งเสริมสหกรณ์การเกษตร ในขณะเดียวกันก็เร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจการผลิตและการส่งออก แต่เนื่องจากรัฐบาลมิได้ดำเนินนโยบายพัฒนาชนบทอย่างจริงจัง ประกอบกับแรงผลักดันจากกลุ่มนักธุรกิจชาวจีนที่มีอิทธิพลในรัฐบาล ทำให้

การยกระดับรายได้และความเป็นอยู่ของคน
มาเลย์ต้องล้มเหลว

จนถึงปี 1969 ความไม่พอใจของคน
มาเลย์ในด้านการเศรษฐกิจ และความไม่พอใจ
ของคนจีนที่ไม่มีอำนาจในรัฐบาล เช่น สมา
ชิกและผู้สนับสนุนพรรคกรรมกร (Labor
Party of Malaya) และพวก DAP
(Democratic Action Party) ในด้าน
การเมืองได้โอกาสแสดงออกในการปะทะกัน
ระหว่างคนจีนกับคนมาเลย์ในช่วงกลางเดือน
พฤษภาคม ปี 1969¹⁷ ผลก็คือรัฐบาลมาเลเซีย
ต้องหันมาพิจารณานโยบายปรับปรุงสภาพ
ความเป็นอยู่และอำนาจทางเศรษฐกิจของคน
มาเลย์อย่างจริงจัง เนื่องจากรัฐบาลมาเลเซีย
เห็นว่าการปะทะกันที่มีจุดเริ่มต้นจากการไม่
พอใจในผลการเลือกตั้ง^๕ มีสาเหตุรากฐานมา
จากความไม่พอใจของคนมาเลย์ต่อคนจีนใน
เรื่องการกระจายรายได้ โดยมีการแบ่งแยก
ความแตกต่างระหว่างเชื้อชาติมาทำให้ข้อขัดแย้ง
ชัดขึ้นและรุนแรงขึ้น และยังกระทบกระ
เทือนไปถึงเอกภาพของชาติอีกด้วย ผลก็คือ
รัฐบาลได้วาง The New Economic Policy
(NEP) เป็นหลักสำคัญที่สุดในแผนพัฒนา
ประเทศฉบับที่สอง (1971-1975) อันเป็น
ก้าวแรกที่จะไปถึงสังคมเสมอภาคทางเศรษฐกิจ
ในปี 1990 นโยบายหลักของ NEP คือ¹⁸

1) ขจัดความยากจนโดยยกระดับรายได้
และเพิ่มโอกาสในการเข้าทำงานของคนทุก
เชื้อชาติในมาเลเซีย

2) เร่งรัดกระบวนการเปลี่ยนแปลง
โครงสร้างทางสังคมเสียใหม่ เพื่อแก้ไขความ
เหลื่อมล้ำกันทางเศรษฐกิจ ตลอดจนขจัด
ความรู้สึกแบ่งแยกกันในเชื้อชาติและหน้าที่
ทางเศรษฐกิจ

หากที่จริงแล้ว นโยบายและโครงการ
ในทางปฏิบัติ มุ่งยกระดับความเป็นอยู่ของ
คนมาเลย์โดยเฉพาะ อีกทั้งมุ่งสนับสนุนโอ
กาสการเข้าทำงานและการเป็นเจ้าของปัจจัย
การผลิต ตลอดจนหน่วยการผลิต รวมถึงการ
เกษตร การศึกษา และสาธารณสุขของคน
มาเลย์อีกด้วย ในที่นี้จะนำมาอธิบายเพียง 3
ด้าน คือ¹⁹

1) การปรับปรุงความไม่เสมอภาคใน
การว่างงาน

รัฐบาลวางเป้าหมายพยายามให้คนมา
เลย์มีส่วนในการว่างงานในภาคอุตสาหกรรมทั้ง
ในระดับคนงานและผู้บริหาร ด้านคนงานก็
ได้วางเป้าหมายไว้ว่าจะให้เพิ่มอัตราคนมาเลย์
จาก 16%-28% ในปี 1970 เป็น 48-50%
ในปี 1990 ในส่วนฝ่ายผู้บริหารและผู้จัดการ
รัฐบาลก็หันมาพยายามใช้นโยบาย Malayani
zation (การว่างงานและพัฒนาคนมาเลย์โดย

เฉพาะ) แทน Malaysianization (การว่าจ้างและพัฒนาคนทุกเชื้อชาติในมาเลเซีย) ซึ่งปฏิบัติกันในโรงงานหรือบริษัทมานานแล้ว เพราะเท่าที่ผ่านมาไม่ว่าอุตสาหกรรมหรือบริษัทไม่ว่าใหม่หรือเก่าจะว่าจ้างคนมาเลย์ในระดับบริหารและเทคนิคไม่เกิน 20% ของตำแหน่งตำแหน่งทั้งหมด อาจกล่าวได้ว่า รัฐบาลในช่วงนี้มุ่งจะให้การว่าจ้างคนมาเลย์สะท้อนสภาพแท้จริงของอัตราประชากรมาเลย์ต่อคนเชื้อชาติอื่นในประเทศ

2) ปรับปรุงความไม่เสมอภาคในการครอบครองปัจจัยการผลิตประเภททุน

ในปี 1970 คนมาเลย์ครอบครองหุ้นทุนในธุรกิจและอุตสาหกรรมเพียง 2.4%²⁰ แต่รัฐบาลก็ตั้งเป้าหมายว่าจะสนับสนุนและช่วยให้คนมาเลย์ได้ครอบครอง 30 % ของ "กิจการการค้าและอุตสาหกรรมในระบบเศรษฐกิจทุกชนิดและทุกขนาด" โดยมีเชื้อชาติอื่นๆ ครอบครอง 40% และคนต่างชาติ 30% เท่านั้น รัฐบาลได้ช่วยเหลือคนมาเลย์ให้บรรลุถึงเป้าหมายนี้โดยทางการเงินอุดหนุน และก่อตั้งสถาบันและหน่วยงานต่างๆ เช่น PFRNAS (The National Trading Corporation) และ MARA (Majlis Amanah Ra'ayat) เป็นต้น

3) ปรับปรุงความไม่เสมอภาคในด้าน

การกระจายรายได้

รัฐบาลมาเลเซียมีสมมุติฐานพื้นฐานว่า รายได้ของคนมาเลย์ต่ำ เนื่องมาจากคนมาเลย์รวมกันอยู่ในชนบทซึ่งมีการว่างงานแอบแฝงสูง (underemployment) และไม่มีโอกาสมีส่วนร่วมในภาคการค้าและอุตสาหกรรม ซึ่งสามารถให้รายได้ที่สูงกว่าเช่นนี้จะแก้ไขได้โดยให้คนมาเลย์มีส่วนในการทำงานและครอบครองทุนและกิจการในภาคธุรกิจและการผลิตสมัยใหม่ซึ่งมิใช่การแย่งตำแหน่งกิจการหรือทุนจากกลุ่มเชื้อชาติอื่นมา (disruptive redistribution) หากแต่เป็นการผลักดันให้คนมาเลย์มีโอกาสและส่วนแบ่งมากขึ้นในผลประโยชน์ของเศรษฐกิจที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว (active Participation) อย่างไรก็ดีในทางปฏิบัติ การทำให้กลุ่มเชื้อชาติอื่นเสียผลประโยชน์ไปบ้างก็ยากจะหลีกเลี่ยงได้ โดยเฉพาะเมื่อรัฐบาลเห็นว่า ถ้าไม่แทรกแซงคนมาเลย์ก็ไม่ได้ส่วนแบ่งจากการเติบโตทางเศรษฐกิจอยู่ดี โครงการให้สิทธิพิเศษและความช่วยเหลือพิเศษแก่คนมาเลย์จึงมีขึ้น²¹

ปฏิริยาจากกลุ่มเชื้อชาติและแผนพัฒนาประเทศฉบับที่สาม (1976-1980)

แม้รัฐบาลจะแสดงให้เห็นถึงการเร่งรัดปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ของคนมาเลย์ใน

ช่วงปี (1971-1975) แต่มีข้อมูลปรากฏว่า นโยบายดังกล่าวล้มเหลว สภาพความเป็นอยู่ และรายได้ของครอบครัวมาเลี้ยตกต่ำลง ทั้งเมื่อเทียบกับที่ผ่านมาและเทียบกับสภาพของ ครอบครัวคนจีนในปี 1975 พบว่า 82% ของคนมาเลี้ยทั้งหมดยังอาศัยในเขตชนบทอยู่²² ในขณะที่ชนบทก็ยังมีระดับการครองชีพต่ำกว่าในเมือง (ส่วนใหญ่มีคนจีนและเชื้อชาติอื่นอยู่) มากเช่นเดิม รัฐบาลเองก็เปิดเผยว่ามีครอบครัวซึ่งรายได้ต่ำกว่าเส้นยากจน (Poverty line) 49.3% ของครอบครัวทั้งหมด ในปี 1970 และในปี 1975-1976 รัฐบาลก็ยังยึดถืออัตรา 49% อยู่²³

หลังจากช่วงเวลาของแผนพัฒนาประเทศฉบับที่สองสิ้นสุดลง รัฐบาลเองก็ตระหนักว่า NEP ในช่วง 1971-1975 ต้องล้มเหลวลง เพราะรัฐบาลไม่อาจยกระดับความเป็นอยู่ของคนมาเลี้ยให้ดีขึ้น มีหน้าซ้ำความขัดแย้งระหว่างคนมาเลี้ยและคนจีนก็มีแนวโน้มรุนแรงขึ้น เนื่องมาจากนโยบายให้สิทธิและความช่วยเหลือพิเศษแก่เฉพาะคนมาเลี้ย ในส่วนนี้เราจะได้นำมาพิจารณาถึงสาเหตุของความล้มเหลวของ NEP เฉพาะบางด้านความไม่พอใจของคนจีนที่มีต่อคนมาเลี้ยซึ่งมีแนวโน้มรุนแรงขึ้น และทางออกของรัฐบาลที่ปรากฏออกมาเป็นแผนพัฒนาประเทศฉบับที่

สาม (1976-1980) ตัวอย่างของความล้มเหลวของ NEP ที่เกี่ยวกับการกระจายรายได้และผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ 3 ด้าน คือ²⁴

1) การมีส่วนร่วมในการเข้าทำงานในภาคเศรษฐกิจสมัยใหม่

ประการแรก คนมาเลี้ยไม่อาจเข้ามามีส่วนในการทำงานทั้งระดับแรงงานและระดับบริหารในศูนย์ธุรกิจอุตสาหกรรมได้ตามเป้าหมายที่คาดไว้ อุปสรรคใหญ่อันหนึ่งก็คือ ศูนย์ของเมือง และธุรกิจอุตสาหกรรมมีอยู่ตามชายฝั่งตะวันตก แต่คนมาเลี้ยส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในชนบทตามชายฝั่งตะวันออก นอกจากการโยกย้ายชาวมาเลี้ยเข้าเมืองและการหาที่อยู่ให้จะยากแล้ว รัฐบาลยังไม่อาจแก้ปัญหาที่เผชิญอยู่ก่อน คือ การว่างงานของคนมาเลี้ยคนจีน และอินเดียที่อาศัยอยู่ในศูนย์เมืองแล้วได้ ส่วนการที่จะย้ายศูนย์เมืองและธุรกิจอุตสาหกรรมไปตั้งในเขตฝั่งตะวันออก ซึ่งคนมาเลี้ยอาศัยอย่างหนาแน่นนั้นก็เป็นไปได้ด้วยเหตุผลทางเศรษฐศาสตร์ เนื่องจากผู้ลงทุนต้องประสบปัญหาด้านการคมนาคม การขนส่งสินค้า และสถาบันการเงินที่ไม่สะดวกเลยในชายฝั่งตะวันออก ประการที่สอง รัฐบาลล้มเหลวในการโยกย้ายคนมาเลี้ยเข้ามาทำงานในศูนย์เมือง เพราะรัฐบาลก็ต้องคำนึงถึงว่า นั่นเป็นการนำสังคมของกลุ่ม

คนมาเลย์มาอยู่ใกล้กับคนจีนและอินเดีย ซึ่งไม่พอใจคนมาเลย์อยู่แล้วที่ได้รับสิทธิ และความช่วยเหลือพิเศษจากรัฐบาล ประการที่สาม เป็นการยากที่จะหาคนมาเลย์ซึ่งมีคุณสมบัติเหมาะสมกับงานบริหารธุรกิจ เนื่องจากคนมาเลย์โดยทั่วไปไม่มีความกระตือรือร้นเท่าคนจีนหรืออินเดีย ในด้านวัฒนธรรม การแสวงหากำไรและการค้าขาย แต่ไปชอบศึกษาด้านการเมืองการปกครอง และชอบอาชีพรับราชการมากกว่า ประการสุดท้าย ลักษณะของบริษัทธุรกิจของคนจีนก็เป็นอุปสรรคต่อการเข้าทำงานของคนมาเลย์ เพราะบริษัทเหล่านี้มีลักษณะการบริหารที่ตึงเครียดภายในเป็นแบบครอบครัว เน้นระบบเครือญาติและธรรมเนียมแบบจีน

2) การต่อสู้ เพื่ออำนาจทางเศรษฐกิจของคนจีน

เมื่อคนจีนต้องประสบกับการแข่งขันทางด้านการลงทุนและการเข้าทำงานจากคนมาเลย์ซึ่งได้รับการสนับสนุนโดยเปิดเผยจากรัฐบาล ตลอดจนการแข่งขันจากนายทุนต่างประเทศ ทำให้คนจีนมูมนะและช่วยเหลือกันมากขึ้นในการจะรักษาอำนาจและผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของตน ผลก็คือในช่วงปี 1971-1975 คนจีนประสบผลสำเร็จทางเศรษฐกิจมากในขณะที่คนเคนมาเลย์มิได้ประสบ

สผลเท่าที่รัฐบาลคาดหวังไว้เลย

3) การเพิ่มขึ้นของการแทรกแซงและครอบครองของรัฐในกิจการธุรกิจและอุตสาหกรรม

เมื่อรัฐบาลต้องรับภาระค่าเงินการลงทุนและธุรกิจของมาเลย์เพิ่มขึ้น รัฐบาลก็มีความคล่องตัวน้อยลง คนมาเลย์เองก็มีใจว่าจะยอมรับความช่วยเหลือจากรัฐบาลอย่างเต็มที่เสมอไป มีหน้าซ้ำเงินที่รัฐบาลทุ่มไปในองค์การที่ช่วยเหลือคนมาเลย์ด้านนี้ นับเป็นการสูญเสียมากกว่าได้ เพราะไม่มีผลตอบแทนที่น่าพอใจ

ภายใต้ความล้มเหลวของ NEP ปัญหาการกระจายรายได้และความยากจนที่ดูเหมือนจะหนักหนาขึ้นกว่าก่อนยุค NEP ได้ถูกสะท้อนให้เห็นในความเคลื่อนไหว และการประท้วงของชาวนบตและนักศึกษาตัวอย่างเช่นกลางเดือนพฤศจิกายน 1974 ในอำเภอ Baling ชาวนาและชาวสวนยาง 12,000 คน เดินขบวนประท้วงรัฐบาลในเรื่องความยากจน ราคาตกต่ำของยางและค่าครองชีพที่พุ่งสูงขึ้นทุกที เมื่อนักศึกษาทราบข่าวนี้ และทราบต่อไปว่า รัฐบาลใช้วิธีการรุนแรงแก่พวกเดินขบวน ก็ได้รวมตัวกันเดินขบวนและประท้วงรัฐบาลบ้าง นับเป็นการเผชิญหน้ากันครั้งใหญ่ที่สุดครั้งแรกระหว่างคนมาเลย์และรัฐบาลของคน

มาเลย์ ในปี 1975 การประท้วงของนักศึกษา และการจับกุมหัวหน้านักศึกษาผู้นำการประท้วงก็มีอยู่หลายครั้ง ส่วนมากมักจะเป็นการประท้วงกรณีความยากจน การว่างงาน และสิทธิทางศีลธรรมของผู้เข้าจ้างของที่ดินรกร้างโดยผิดกฎหมาย เป็นต้น²⁵ อย่างไรก็ตาม เหตุการณ์ประท้วงเหล่านี้ดูเหมือนจะมี ผลต่อการเปลี่ยนแปลงนโยบายของรัฐบาลในช่วงหลังปี 1975 น้อยกว่า ความไม่พอใจและแรงกดดันจากกลุ่มคนจีนอันเพิ่มขึ้นเนื่องมาจากนโยบาย NEP ในช่วง 1971-1976

คนจีนนั้นมองว่า NEP เป็นนโยบายชุดรีดพวกตนทางอ้อม กล่าวคือ นโยบายการหาทางเพิ่มเงินทุนให้คนมาเลย์เป็น 30% ในปี 1990 ของรัฐบาลนั้น ทำให้คนจีนคิดว่าฝ่ายที่จะต้องเสียผลประโยชน์ คือพวกตนมากกว่าที่จะเป็นนายทุนชาวต่างประเทศ (ซึ่งถือเงินทุน 63.3% ในปี 1970) ความกลัวนี้ก็มีใช้ว่าเหลวไหลไปเสียทีเดียว เพราะมีหลักฐานปรากฏว่า MARA ช่วยเหลือคนมาเลย์ โดยการให้เงินกู้ก้อนใหญ่ไปลงทุนในธุรกิจประเภทที่หมู่คนจีนผูกขาดมาแต่เก่าก่อน เช่น ธุรกิจขนาดเล็ก การก่อสร้าง และร้านค้าปลีก เป็นต้น อีกทั้งเห็นว่าคนจีนกับคนอินเดียในชนบทที่ยากจนก็มี แต่ไม่เคยได้รับสิทธิพิเศษในการเข้าครอบครองที่ดินในเขต

เปิดใหม่เหมือนคนมาเลย์เลย นโยบายการศึกษาที่กีดกันคนจีนจนเห็นได้ชัด นอกจากนั้นคนจีนยังรู้สึกอีกว่า การใช้นโยบายเอาใจคนมาเลย์ที่ยากจนโดยอ้างว่าเพื่อมิให้ก่อความไม่สงบในเมืองนี้ เป็นการลำเอียงเข้าข้างกันอย่างออกนอกหน้า เพราะที่ผ่านมามีคนจีนในเมืองที่ยากจนซึ่งก่อความไม่สงบก็มีมาก พวกนี้น่าจะได้รับสิทธิพิเศษหลายด้านเช่นกัน²⁶

ความสำคัญของอิทธิพลจากกลุ่มเชื้อชาติและแนวโน้มของการขัดแย้งระหว่างกลุ่มเชื้อชาติในการกำหนดนโยบายพัฒนาประเทศได้สะท้อนให้เห็นชัด ในเนื้อหาหลักของแผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 3 (Third Malaysia Five Year Plan, 1976-1980) ซึ่งมุ่งจะรักษาเอกภาพของชาติ เสถียรภาพทางการเมือง และเพิ่มพูนอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยแผนพัฒนาฉบับนี้ นอกจากจะสะท้อนความต้องการของรัฐบาลในอันที่จะลดระดับความขัดแย้งระหว่างคนจีนและมาเลย์เป็นประการสำคัญแล้ว ยังไม่ทอดทิ้งความพยายามในการกระจายรายได้ให้เสมอภาค ดังที่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรว่า แผนฉบับนี้เป็นอีกก้าวหนึ่งที่จะไปสู่เป้าหมายพัฒนาประเทศที่ตั้งไว้สำหรับปี 1990 งบประมาณพัฒนาเป็นประมาณสองเท่าของงบประมาณในแผนฉบับที่ 2 ถ้าใช้จ่ายตามแผนส่วนใหญ่จะมาจากภาค

เอกชนและการลงทุนทางอุตสาหกรรมมากกว่าจากภาครัฐบาล เป้าหมายแรกที่ระบุมาคือ การลดความยากจนของคนทุกเชื้อชาติในประเทศ ไม่ใช่เฉพาะคนมาเลย์ดังที่เป็นความพยายามในแผนฉบับที่ 2 จึงทำให้เป้าหมายสำคัญอันหนึ่งในแผนฉบับที่ 2 คือ การยกระดับอำนาจทางเศรษฐกิจของคนมาเลย์ถูกลดความสำคัญลงไป²⁷

เนื้อหาของนโยบายพัฒนาในแผนฉบับที่ 3 ยังสะท้อนให้เห็นความจริงที่ว่า รัฐบาลมาเลเซียในช่วงหลังปี 1974-1975 ได้ตระหนักถึงความไม่เหมาะสมในทางปฏิบัติ (impractical) ของนโยบายที่มุ่งให้คนมาเลย์ได้ครอบครองหุ้นทุน 80 % ของทั้งหมดในปี 1990 จาก 2.4 % ในปี 1970 และให้คนจีนได้ครอบครอง 40 % ในปี 1990 จาก 34.3 % ในปี 1970 และให้หุ้นจากต่างชาติลดลงจาก 63.3 % ในปี 1970 ในจำนวนนี้ที่ยากที่สุดสำหรับรัฐบาลคือ การทำให้คนมาเลย์มีหุ้นทุนเพิ่มขึ้นในอัตราเฉลี่ยต่อปี 25.8 % ระหว่างปี 1976-1990²⁸

อย่างไรก็ดี รัฐบาลก็มีได้ละเลยการพัฒนาชนบท และความพยายามที่จะยกระดับรายได้ของชาวชนบทซึ่งส่วนใหญ่เป็นคนมาเลย์เสียทีเดียวในขณะที่ได้ปรับแนวนโยบายให้เอื้อผลประโยชน์กับคนจีนและเชื้อชาติอื่นมากขึ้น เพื่อมิให้กลุ่มเชื้อชาติเหล่านี้รู้สึกว่

ถูกคนมาเลย์เอาเปรียบ หรือถูกรัฐบาลของคนมาเลย์ทอดทิ้ง ประการแรก ในขณะที่รัฐบาลวางเป้าหมายอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจไว้เป็น 8 % ต่อปี สำหรับช่วง 1976-1980 เมื่อเทียบกับอัตรา 7.4 % ต่อปีที่ได้รับในช่วง 1971-1975 งบประมาณในการพัฒนาชนบทก็เพิ่มขึ้นจาก 21.7 % ในแผนฉบับที่สอง ไปเป็น 25.5 % ของงบประมาณทั้งหมด ประการที่สอง รัฐบาลยังคงช่วยอุดหนุนค่าจ้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจบางอย่างของคนมาเลย์อยู่ควบคู่ไปกับการพัฒนาความคิดริเริ่มและการช่วยกันเองในหมู่คนมาเลย์ชนบท ประการที่สาม แทนที่จะหาที่ดินและพัฒนาที่ดินให้คนมาเลย์เป็นพิเศษ รัฐบาลก็หันมาเน้นความช่วยเหลือแบบที่มุ่งให้ผลผลิตในที่ดินผืนเก่าเพิ่มพูนขึ้น โดยคาดว่าจะช่วยลดความยากจนในชนบทได้²⁹

สรุป

การศึกษาวิวัฒนาการของสังคมมาเลเซียในแง่หนึ่ง เราขอเสนอข้อสรุปที่สำคัญหลายประการ คือ

ประการแรก มาเลเซียแม้จะได้เปรียบประเทศกำลังพัฒนาหลายประเทศในแง่อัตราเพิ่มพูนของความเติบโตทางเศรษฐกิจและรายได้ประชาชาติต่อหัว แต่ก็ประสบปัญหาที่

ถือเป็นเรื่องพื้นฐานของประเทศกำลังพัฒนา
คือการกระจายรายได้ที่ไม่เสมอภาค

ประการที่สอง การที่เป็นสังคมซึ่ง
ประกอบด้วยกลุ่มเชื้อชาติต่างๆทำให้มาเลเซีย
ต้องประสบกับวิกฤตการณ์ที่มีลักษณะเฉพาะ
ของตนเอง ดังนั้น วิธีการแก้ปัญหาจึงก่อน
ข้างจะแตกต่างไปจากวิธีการของสังคมอื่น ใน
การแก้ปัญหาการกระจายผลประโยชน์จากการ
เติบโตทางเศรษฐกิจ รัฐบาลยังต้องให้ความ
สนใจเป็นพิเศษกับความแตกต่างในเรื่องเชื้อ
ชาติของประชากร กล่าวคือ ในขณะที่คนจีน
เป็นผู้กุมอำนาจทางเศรษฐกิจ มีฐานะดี และ
อาศัยอยู่ในเมืองคนมาเลเซียดูเหมือนจะกุมอำ
นาจทางการเมืองแต่มีฐานะยากจนและอาศัย
อยู่ตามชนบทเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากโครง
สร้างของประชากรทางเศรษฐกิจไปสัมพันธ์
พอดีกับโครงสร้างด้านเชื้อชาติเช่นนี้ประกอบ
กับเมื่อพิจารณาถึงเหตุการณ์ล่าสุด เดือน
พฤษภาคม ปี 1960 และนโยบาย NEP ใน
แผนพัฒนาฉบับที่ 2 แล้ว เราพอจะสรุปได้
ว่าในช่วงนั้นความขัดแย้งระหว่างกลุ่มเชื้อ
ชาติเป็นปัจจัยที่สำคัญที่สุดที่ทำให้รัฐบาลต้อง

ริบเร่งแก้ไขปัญหาการกระจายรายได้ให้ผล
ประโยชน์ทางเศรษฐกิจตกไปอยู่ในมือ คน
มาเลเซียมากขึ้น

ประการสุดท้าย แผนพัฒนาฉบับที่สอง
และนโยบายช่วยเหลือคนมาเลเซียเป็นพิเศษ มิ
ได้แก้ไขปัญหาการกระจายรายได้เลย คน
มาเลเซียส่วนใหญ่ยังยากจน และคนจีนยังกุม
อำนาจทางเศรษฐกิจอยู่ มีหน้าซ้ำ ความขัด
แย้งระหว่างคนจีนกับคนมาเลเซียที่ถูกผ่อนปรน
ไปชั่วคราว ก็ถูกกระตุ้นให้ปรากฏขึ้นมาอีก
โดยเฉพาะเมื่อคนจีน (และคนอื่นด้วย) ไม่
พอใจนโยบายช่วยเหลือคนมาเลเซียใน NEP นี้
เอง ส่งผลให้รัฐบาลเปลี่ยนแนวนโยบายดังที่
ปรากฏในแผนพัฒนาฉบับที่สาม

บทเรียนจากการศึกษานี้ อาจจะช่วยให้
เราเข้าใจกระบวนการทำให้ทันสมัยและกระ
บวนการพัฒนาประเทศของมาเลเซียได้ดีขึ้น
และอาจช่วยให้คาดเดาได้ว่าในอนาคตรัฐบาล
มาเลเซียจะแก้ปัญหาของประเทศ ซึ่งตั้งอยู่
บนความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนระหว่างความก้าว
หน้าเศรษฐกิจ ความยากจน และกลุ่มเชื้อ
ชาติอย่างไร

เชิงอรรถ

** ขอขอบพระคุณ ผศ. ดร. วิวัฒน์ โชติเลอศักดิ์ คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาฯ และ อ. ประสงค์ นันทิชะกุล คณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ ที่กรุณาอ่านและวิจารณ์ฉบับร่างของบทความนี้

1. Abdul H. Ismail, "Economic Trends in Malaysia," in Young M. Cheong, *Trends in Malaysia II*, ISEAS, (Singapore : Singapore University Press, 1974), p. 88.
2. Colin MacAndrews, "The Politics of Planning : Malaysia and the New Third Malaysia Plan (1976-1980)," *Asian Survey*, Vol. 17, No. 3 (March 1977), p. 304.
3. Fred R. von der Mehden, "Communalism, Industrial Policy and Income Distribution in Malaysia," *Asian Survey*, Vol. 15, No. 3 (March 1975), p. 250.
4. Stephen Chee, "Malaysia and Singapore : the Political Economy of Multiracial Development," *Asian Survey*, Vol. 14, No. 2 (February 1974), p. 185.
5. *Asia 1977 Yearbook* (Hong Kong : Far Eastern Economic Review Ltd., 1977). See the section on Malaysia.
6. *Asia 1978 Yearbook* (Hong Kong : Far Eastern Economic Review Ltd., 1978), pp. 250-251 ; Hans H. Indorf, "Malaysia 1978 : Communal Coalitions Continue," *Asian Survey*, Vol. 19, No. 2 (February 1979), p. 119 ; the average rate of export increase was 9.5% during the first seven months of 1979, see *Asia 1979 Yearbook* (Hong Kong : Far Eastern Economic Review Ltd., 1979), p. 241.
7. Geoffrey B. Hainsworth, "Economic Growth and Poverty in Southeast Asia : Malaysia, Indonesia and the Philippines," *Pacific Affairs*, Vol. 52, No. 1 (Spring 1979), pp. 6-7.
8. Hainsworth, "Economic Growth," pp. 8, 35-36.
9. Mohd. Shahari Bin Ahmad Jabar, *Rural Poverty and the Malay Peasant Politics of Survival*, Unpublished Ph.D. Dissertation (Honolulu : University of Hawaii, 1978), pp. 133-134.
10. Hainsworth, "Economic Growth," pp. 13-14.
11. วิทยา สุจริตนารักษ์, "พรรคการเมืองและการอบรมทางการเมือง : กรณีของมาเลเซียสมัยก่อนได้เอกราช," *วารสารสังคมศาสตร์*, ปีที่ 10, ฉบับที่ 4 (ตุลาคม 2516), หน้า 68 ;
Drs. Tan Ta-Sen, *Language Policies in Insular Southeast Asia : A Comparative study*, SEA Research Paper Series 2, Nanyang University (Singapore : Chopmen Enterprises, 1978), p. 9 ; and Indorf, "Malaysia 1978," p. 115.
12. Hainsworth, "Economic Growth," p. 13.
13. von der Mehden "Communalism," p. 250.
14. Jabar, *Rural Poverty*, p. 136.
15. MacAndrews, "The Politics," pp. 295-296 ; von der Mehden, "Communalism," p. 250 ; Indorf, "Malaysia 1978," pp. 117-118 ; and *Keesing's Contemporary Archives*, Vol. 25 (1979), pp. 29405-29406.

16. Jabar, *Rural Poverty*, pp. 101-102.
 17. อาจกล่าวได้ว่าจุดประทุของการปะทะกันเกิดจากความไม่พอใจในผลของการเลือกตั้งของกลุ่มคนจีนที่สนับสนุนพรรคฝ่ายค้าน ดูรายละเอียดใน *Far Eastern Economic Review 1970 Yearbook* (Hong Kong; Far Eastern Economic Review Ltd., 1970), pp. 187-188.
 18. Government of Malaysia, *Second Malaysian Plan, 1975-1975* (Kuala Lumpur: Government Press, 1971), p. 1
 19. Hainsworth, "Economic Growth," pp. 14-15; von der Mehden, "Communalism," pp. 251-254.
 20. Indorf, "Malaysia 1978," p. 120.
 21. เราเข้าใจว่านโยบาย NEP ที่อ้างอิงให้ประโยชน์กับคนมาเลย์สามารถผ่านการอนุมัติออกมาจากรัฐบาลและรัฐสภาได้ เนื่องจากมันเป็นปฏิกิริยา (และ/หรือข้ออ้าง) ของการจลาจล 1969 และเนื่องจากข้อสันนิษฐานของผู้นำมาเลย์เซีย โดยเฉพาะฝ่ายรัฐบาลที่ว่า ถ้าทำให้เศรษฐกิจเติบโตขึ้นไปเรื่อย ๆ รัฐบาลจะดึงผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจมาให้คนมาเลย์เป็นพิเศษ ส่วนของคนจีนที่ได้อยู่ก็จะไม่ลดลงจนทำให้คนจีนไม่พอใจได้
 22. MacAndrews, "The Politics," p. 302.
 23. Hainsworth, "Economic Growth," p. 13; *Third Malaysian Plan, 1976-1980*, (Kuala Lumpur: Government Press, 1976).
 24. von der Mehden, "Communalism," pp. 255-260; MacAndrews, "The Politics," p. 208.
 25. *Asia 1975 Yearbook* (Hong Kong: Far Eastern Economic Review Ltd., 1975), pp. 216-217; M.G.G. Pillai, "Awaiting the Next Round of Protest," *Far Eastern Economic Review* (December 27, 1974), p. 14; Denzil Peiris, "The Emerging Rural Revolution," *Far Eastern Economic Review* (January 10 1975), pp. 29-31.
 26. Indorf, "Malaysia 1978," pp. 120-121; Hainsworth, "Economic Growth," pp. 15-17; MacAndrews, "The Politics," pp. 300, 395; von der Mehden, "Communalism," p. 256.
 27. Hainsworth, "Economic Growth," p. 15. เมื่อพิจารณาถึงองค์ประกอบด้านผู้นำ การที่ Datuk Hussein Onn ถูกรับขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีแทน Tun Razak ก็เป็นปัจจัยสำคัญในการเปลี่ยนแปลงแนวทางของแผนฉบับที่ 3 เพราะ Hussein Onn เป็นผู้พยายามผลักดันนโยบายช่วยเหลือทุกเชื้อชาติ โดยเฉพาะคนมาเลย์เสมอมา ตรงกันข้ามกับ Tun Razak ดู MacAndrews, "The Politics," p. 302.
 28. *Asia 1978 Yearbook* p. 251; *Asia 1979 Yearbook*, pp. 241, 244.
 29. MacAndrews, "The politics," pp. 301-304.
-